

Chương 454: Cảm Xúc Của Harriet de Saint-Owan Và Olivia Lanze

(Số từ: 2605)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:54 PM 06/06/2023

Trước khi kết thúc một ngày dài, giống như khi Liana đến gặp tôi, tôi cảm thấy cần phải nói chuyện với ai đó ít nhất một lần.

Những người gặp tôi trong lâu đài nhanh chóng ngoảnh mặt đi hoặc bỏ chạy hoặc tái nhợt và run rẩy.

Ngoại trừ cặp sừng, tôi không nghĩ mình trông đặc biệt đáng sợ.

Có lẽ họ sợ tôi vì họ tưởng tượng ra một điều gì đó nhiều hơn những gì họ nhìn thấy ở tôi.

Những người bạn đồng hành của tôi giờ đã lên kế hoạch ở trong các phòng dành cho khách trong Cung điện.

Sau khi quyết định chỗ ở cho các hoàng gia còn lại trong cung điện, mọi người sẽ có phòng và nơi ở thích hợp.

Tôi đã quyết định trở thành một vị vua, nhưng tôi không biết cụ thể một vị vua nên làm gì. Đó là lý do tại sao tôi cần sự giúp đỡ không chỉ của những người xung quanh mà còn của hoàng gia tiền nhiệm.

Không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, tôi đã lấy đi đất nước với danh nghĩa trở thành một vị vua.

Nó không thể là bất cứ điều gì nhưng vô lý.

Khi tôi đi xuống khỏi ngọn tháp và bước vào khu vực có các phòng dành cho khách, tôi thấy Harriet de Saint-Owan đang thẫn thờ nhìn ra ngoài từ hàng hiên của lâu đài.

Cảm thấy sự hiện diện của tôi, Harriet nhìn tôi và há hốc miệng.

"Ah...! Uh, ah... Reinhardt..."

Một số người sẽ quen với việc nhìn thấy tôi trong hình dạng Ma Vương.

"Đây là... hình dạng thật của anh?"

"Chà... em có thể nói thế."

Tôi tự hỏi liệu có ý nghĩa gì khi gọi nó là hình dạng thật của tôi không.

Harriet dường như đang cố sẫm soi khuôn mặt tôi thật kỹ.

"Có gì đó... Cảm giác giống như anh, nhưng... nó khác... nhưng không khác lắm..."

Harriet nhìn tôi chăm chăm như thể cô ấy đang bối rối.

"Em không biết. Lâu dần em sẽ quen thôi."

Tôi cảm thấy một sự cộng hưởng kỳ lạ với những lời đó.

Điều đó có nghĩa là cô ấy sẽ luôn ở bên cạnh tôi.

Harriet và tôi đứng cạnh nhau trên sân thượng.

Những gì tôi nói với Harriet không dài lắm.

Rằng tôi đã cố gắng cứu mọi người bất kể chuyện gì xảy ra, và tin tưởng tôi chỉ vì điều đó.

Làm sao cô có thể tin những lời như vậy? So với một câu nói đó, những gì tôi đã làm cho đến nay

và danh tính của tôi hẳn là khó có thể chịu đựng được.

Và tình trạng này cuối cùng là do tôi gây ra.

Tôi không biết điều này sẽ diễn ra như thế nào về lâu dài, nhưng Harriet hầu như đã tình nguyện trở thành kẻ thù của loài người.

"Có vẻ như anh đang suy nghĩ sâu sắc."

Harriet khẽ nói, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu đó là vấn đề của tôi thì không sao cả. Những vấn đề xảy ra với tôi và những tình huống tôi gặp phải là những thứ mà tôi phải giải quyết.

Nhưng nó trở thành một vấn đề khác khi những người đã chọn tôi phải chịu áp lực do chính tôi gây ra.

"Bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ về quá nhiều thứ."

Harriet nói vậy và nắm tay tôi.

"Em không biết người khác nghĩ gì. Em chỉ biết suy nghĩ của mình."

Harriet ngược nhìn tôi.

“Em không sao đâu. Vì vậy, đừng lo lắng cho em.”
Như thể muốn nói rằng ít nhất cô ấy có thể làm nhẹ đi gánh nặng đó, ngay cả khi cô ấy không thể hoàn toàn nhấc gánh nặng khỏi tôi, Harriet mỉm cười với tôi.

Cô ấy hẳn đang lo lắng về việc ngôi vị Công tước của mình sẽ ra sao, nhưng trong tình huống này, Harriet đã an ủi tôi.

Khi tôi nghĩ về điều đó, Harriet luôn hết sức lo lắng cho tôi khi tình hình trở nên nguy cấp.

Ngay cả vào đầu năm nhất, khi tôi có một cuộc đấu tay đôi khủng khiếp, nó cũng vậy.

Harriet, người đã theo dõi trận đấu và nghĩ rằng tôi sẽ bị đánh tơi bời, trở nên lo lắng khi tôi ở trong tình trạng thực sự tồi tệ.

Cô ấy luôn đứng về phía tôi khi có vấn đề và đôi khi tôi cũng giúp đỡ cô ấy.

Đến một lúc nào đó, tôi nhận ra rằng mình luôn được Harriet giúp đỡ.

“Em không thể nói mọi thứ sẽ ổn nữa,” Harriet nói.

“Em nghĩ rằng nó là như vậy.”

Harriet nắm chặt tay tôi và lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tình hình quá khủng khiếp, và mọi người đang chết ngay cả khi chúng tôi nghỉ ngơi một chút.

Mọi thứ không thể ổn. Nhiều thứ đã quá muộn.

"Nhưng phải có điều gì đó chúng ta có thể làm.

Em phải có điều gì đó mà chỉ mình em có thể làm được."

Harriet nhìn tôi.

"Anh cũng vậy, phải có điều gì đó mà chỉ anh mới có thể làm được bởi vì anh là anh."

Vì vậy, thay vì đổ lỗi và cảm thấy có lỗi, chúng ta hãy tìm những gì chúng ta có thể làm.

Đó là những gì Harriet đã nói.

Đó chính xác là những gì tôi đã nghĩ là tốt.

Tuy nhiên, chỉ cần biết rằng có một người có suy nghĩ giống hệt mình đã mang lại một cảm giác thoải mái kỳ lạ.

"Cảm ơn."

Là Ma pháp sư tài năng nhất, Harriet sẽ tìm ra thứ gì đó mà cô ấy có thể làm được.

Với tư cách là Ma Vương, tôi cũng phải tìm ra thứ gì đó mà mình có thể làm được.

Sau khi nói chuyện với Harriet, tôi đi tìm Olivia.

"À, Reinhardt."

Olivia nhìn thấy tôi và ngay lập tức ôm tôi thật chặt.

"Em không có thời gian để nói chuyện đằng hoàng vì tình huống này. Em thực sự rất vui vì anh vẫn an toàn."

"Cảm ơn, Olivia."

Tôi ôm lại Olivia.

Tôi đã nghĩ Olivia sẽ đứng về phía tôi mặc dù cô ấy biết tôi là Ma Vương. Tuy nhiên, thực sự nhìn thấy Olivia ở bên tôi lại là một vấn đề khác.

Olivia đã làm những gì cô ấy có thể.

Nếu không có Olivia, có lẽ tôi đã nhanh chóng bị xử lý. Sau đó, sự cố cũng có thể đã không xảy ra. Cuối cùng, những gì Olivia đã cầu cho tôi thêm vài ngày nữa, và vì thời điểm đó, sự cố cũng mở ra. Nhưng tôi không thể đổ lỗi cho Olivia. Không có gì đảm bảo rằng sự cố cũng sẽ không xảy ra nếu tôi chết.

Olivia đã cố gắng cứu tôi và đóng một vai trò quan trọng.

Không có lý do gì để đổ lỗi cho cô ấy vì sự cố cũng xảy ra là do tôi sống sót và cô ấy phải chịu một phần trách nhiệm.

Tôi phải nghĩ rằng nếu tôi có thể làm được điều gì đó vì tôi đã sống sót, thì đó là nhờ Olivia.

Tôi phải nghĩ rằng cái ngày tôi mạo hiểm mạng sống của mình để cứu Olivia đã dẫn đến một tình huống mà tôi có thể sống bất chấp mọi thứ bị hủy hoại.

Olivia và tôi ngồi xuống ghế.

"Thành thật mà nói, em thực sự, thực sự vui mừng vì anh vẫn an toàn, nhưng em phản đối tất cả những điều này."

"....."

"Biết anh là Ma Vương thật là kinh ngạc... nhưng bây giờ em biết, em không thể hiểu nổi."

Nó không thể là bất kỳ cách nào khác.

"Không có lý do gì để anh phải bảo vệ con người. Anh đã cố gắng ngăn chặn điều này, nhưng cuối cùng, nó vẫn xảy ra. Thật ấn tượng khi anh đã đến đất nước phía nam này và tiếp quản nó chỉ trong một ngày... Hãy nói anh có thể xử lý Sự cố Cổng, hoặc bất cứ điều gì. Còn sau đó thì sao?"

Tôi không thể không hiểu những gì Olivia đang cố nói.

Điều gì sẽ xảy ra sau khi mọi thứ đã được giải quyết.

"Cuối cùng, chúng ta vẫn là nguyên nhân của Sự cố Cổng. Bất kể anh làm gì để cứu con người, họ sẽ ghét chúng ta. Đế quốc cũng sẽ tuyên bố rằng

Ma vương là gốc rễ của mọi điều ác để kiểm soát tình cảm hỗn loạn của công chúng, và nó cũng không hoàn toàn sai."

Vì Eleris đã kích hoạt Akasha, nên việc Đế quốc cho rằng chúng ta là nguyên nhân của Sự cố Cổng không hoàn toàn là một sự vu khống.

"Đế chế sẽ không thừa nhận rằng họ có thể ngăn chặn điều này nếu họ tin tưởng anh một chút, và không có lý do gì để họ làm như vậy. Họ chắc chắn sẽ hướng mọi mũi tên đổ lỗi vào chúng ta."

"Anh cho là vậy."

"Cuối cùng, cả Đế chế và con người sẽ cố gắng giết anh để khiến anh phải chịu trách nhiệm về tất cả những điều này. Sẽ không ai biết chúng ta đã cố gắng cứu bao nhiêu người và rằng anh không bao giờ thực sự muốn điều này xảy ra. Sẽ không ai hiểu được , và sẽ không ai cố gắng thừa nhận điều đó. Bởi vì anh là Ma vương. Họ sẽ chôn vùi sự thật chỉ bằng một từ đó."

Olivia thở dài.

"Chúng ta đừng làm gì cả. Quốc đảo phía nam này sẽ không bị ảnh hưởng bởi Sự cố Cổng. Vì vậy, hãy bỏ qua các vấn đề của lục địa và con người phía sau và sống lặng lẽ cùng nhau. Không cần phải trở thành một vị vua hay bất cứ điều gì tương tự. Đó là chỉ gây phiền toái thôi. Hãy đưa người của chúng ta và sống ở một nơi nào đó yên tĩnh. Em không biết tại sao anh phải mạo hiểm mạng sống của mình cho một thứ chắc chắn sẽ không được thừa nhận."

Olivia, là con người, bảo tôi quay lưng lại với con người.

Bởi vì tôi là nguyên nhân của Sự cố Cổng, mọi thứ tôi làm cuối cùng sẽ không được thừa nhận bởi bất kỳ con người nào.

Một khi Sự cố Cổng được giải quyết, Đế quốc sẽ nhắm vào tôi.

Họ sẽ ổn định tình hình chính trị với lòng căm thù đối với Ma vương và thúc đẩy sự thống nhất và đoàn kết giữa nhân loại.

Tất cả những điều này quá rõ ràng và tự nhiên đến nỗi nó sẽ xảy ra mà không cần suy nghĩ nhiều.

Đây là những điều tôi biết ngay cả khi Olivia không nói ra.

Vì vậy, Olivia đề nghị chúng tôi nên sống yên bình. "Nếu anh muốn được ai đó thừa nhận hoặc công nhận, thì ngay từ đầu anh đã không bắt đầu bất kỳ điều gì trong số này."

Tôi đã có một sự lựa chọn.

Để làm điều gì đó hoặc không làm điều đó.

Sarkegaar đề nghị vào Temple, nhưng tôi có thể sống lặng lẽ trong Temple.

Tôi đã không làm điều đó. Tôi đã cố gắng làm một cái gì đó và đạt được một cái gì đó.

Nhưng cuối cùng, tất cả những hành động này đã dẫn đến Sự cố Cổng.

Vậy bây giờ, tôi có nên quay lưng lại với tất cả và không làm gì không?

Tôi không thể làm điều đó.

Vì tôi đã quyết định làm gì đó, nên nếu hậu quả từ hành động của tôi dẫn đến sự cố Cánh cổng, tôi sẽ phải làm gì đó khác để giải quyết.

Không phải vì tôi muốn ai đó nhận ra mình.

Không, và cũng không phải vì mọi người không nhận ra tôi.

"Và bên cạnh đó, có những người biết sự thật. Thế là đủ rồi."

Có những người biết rằng ý định của tôi không phải như vậy.

Tôi chắc chắn sẽ nhận vô số hiểu lầm và thù hận, nhưng những người cần biết sẽ biết.

Ngay cả khi Đế chế hướng tất cả các mũi tên đổ lỗi vào tôi, ít nhất họ không thể phủ nhận rằng ý định của tôi là trong sáng. Nếu không, tôi đã không thông báo cho họ về giải pháp duy nhất cho sự cố Cổng ngay khi nó xảy ra.

Tuy nhiên, Đế chế sẽ cố gắng biến tôi thành vật tế thần và mục tiêu của mọi sự thù hận.

Mặc dù vậy, họ sẽ biết rằng ý định của tôi không thể bị từ chối.

Thế là đủ rồi.

"Và bên cạnh đó, nếu mục tiêu ngay từ đầu không phải là làm bất cứ điều gì, thì anh đã không trở nên thân thiết với em như vậy."

"....."

"Không phải tất cả đều tệ, và cũng có những điều tốt. Chắc chắn rồi."

Chỉ vì một kết quả tiêu cực lớn xảy ra không có nghĩa là mọi thứ tôi đã làm cho đến nay đều dẫn đến tình trạng này.

Harriet, Liana và Olivia quyết định tin tôi và đi theo tôi.

Đó không phải là tất cả xấu.

Nếu tôi không làm điều gì đó mà tôi không phải làm, thì ngay từ đầu tôi đã không có lý do gì để cứu Olivia.

Nhờ mạo hiểm nguy hiểm để cứu Olivia, tôi đã có thể sống sót.

"Vì vậy, những điều anh sẽ làm bây giờ, những điều không cần thiết, sẽ không nhất thiết là xấu đối với anh. Cũng sẽ có những điều tốt, và điều này có thể tốt cho anh sau này. Giống như khi em cứu anh. Đại loại vậy của điều tốt."

"....."

Olivia dường như không có gì để nói đáp lại lời của tôi.

"Em không mong đợi anh lắng nghe em. Anh luôn làm mọi thứ theo cách riêng của mình. Anh đã cứu em vì lý do của riêng anh, và anh đã làm tất cả những điều như vậy. Dù em có nói gì đi chăng nữa."

Olivia mỉm cười với tôi.

"Nhưng từ giờ trở đi, giữa chúng ta sẽ không có bất kỳ bí mật nào nữa, bất kể chúng ta làm gì, được chứ?"

"Tất nhiên rồi."

Olivia cười rạng rỡ như muốn nói thế là đủ.

Một khi sự cố Cổng được giải quyết, một cuộc đối đầu với Đế chế có thể là không thể tránh khỏi.

Nó thậm chí có thể dẫn đến một tương lai mà loài người phải gánh chịu những thiệt hại thảm khốc, hoặc nơi mà tôi chết còn thê thảm hơn.

—Olivia, Liana và Harriet.

Tất cả những người đã giúp đỡ tôi cũng có thể chết một cách thảm thương.

Tôi sẽ không bao giờ để một tương lai như vậy đến.

Cho dù tôi không làm gì hay làm gì đó, thế giới sẽ ghét tôi.

Trong trường hợp đó, ít nhất, tôi sẽ cố gắng làm điều gì đó có thể.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading